

Charlotte. (*Allvarligt.*)
 Oftast kan vara ganska oskyldig, min kära Beckmark.

Beckmark. (*Förbluffad.*)
 Hvasa!

Charlotte.
 Du har inte insett möjligheten af att hon kunde befinna sig der emot sin vilja?

Beckmark.
 Du tror således, att patrullen skulle ditfört henne? hihhi! Patrullen går inte midt på ljusa dagen.

Charlotte.
 Det finns allt annat än patruller, som kunde hafva ditjagat henne; en elak man till exempel?

Beckmark.
 Åhå, min vän, en man är alltför klok att spärra in sin hustru hos en officer vid kavalleriet.

Charlotte.
 Såg du henne?

Beckmark.
 Nej, har jag ju sagt dig — inte annat än foten.

Charlotte.
 Man bör aldrig tro annat än hvad man ser.

Beckmark.
 Då skulle man inte få tro mycket här i världen.

Charlotte.
 Om någon skulle säga så här åt mig: "Charlotte, din man är dig otrogen!"

Beckmark.
 Hvasa?

Charlotte.
 Vet du hvad jag då skulle svara?

Beckmark.
 Nej, det vet jag inte. (*Tager sig en pris snus.*)

Charlotte.
 Det är omöjligt, skulle jag säga, ty dertill älskar han mig för mycket, och är dessutom så god

Beckmark. (*Afsides.*)
 Visste jag inte det! Hon är ett får! hihhi! — —

Charlotte. (*Fortsätter.*)
 Ja, jag skulle kunna tillägga, att dertill är han för dum.

Beckmark. (*Nyser.*)
 Hvasa?

Charlotte.
 Välkommet!

Beckmark.

Hvem har sagt, att jag är dum! — Jag skulle kunna bevisa motsatsen — om jag ville bara. — —

Charlotte.

Jag skulle ändå inte tro det, om också hundrade Lovisor och Sofior, ja till och med om någon Carolina skulle infinna sig och vilja göra min rätt stridig.

Beckmark. (*Afsides.*)

Hur fan har hon? Jag är väl vaken vet jag (*Högt.*) Sannerligen, min Lotta lilla, jag begriper ett ord af hvad du säger.

Charlotte.

Man skulle till exempel äfven få säga, att en viss Skomakare, med det kända namnet Beckmark, i afton ämnade sig på maskraden

Beckmark. (*Afsides.*)

— Besitta och regera, tror jag inte hon kan trolla!

Charlotte.

Och jag skulle säga: ”det är mycket möjligt, men då tar han säkert sin hustru med sig, ty han är för mycket svartsjuk att våga lemna henne ensam hemma.”

Beckmark. (*Afsides.*)

Gud förlåte mig tror jag inte jag blir nykter!

Charlotte.

Nå, har jag inte rätt, Beckmark lilla?

Beckmark. (*Ställer sig och fixerar henne skarpt. Efter en paus, komiskt allvarligt.*)

Lotta!

Charlotte. (*På samma sätt.*)

Beckmark! (*Man hör ett par tallrickar slås sönder inne till höger.*) Herre min Gud! ett sådant nöt. (*Springer in till höger.*)

SJETTE SCENEN.

Beckmark. (*Ensam, seende efter henne.*)

Jag faller som från skyarna! — Carolina, sa hon, — — maskraden, sa hon Hvem har kunnat tala om för henne? Skulle hon på några mig outgrundliga vägar och stigar fått kännedom om Åh, det är omöjligt! — Men hon är slipad! Tag mig raggan jag förs gå på maskis i qväll inte; men hur skall jag kunna underrätta Ryttmästaren om det? — — Om jag inte kommer till honom i afton kl. $\frac{3}{4}$ till 9, så är han här på slaget 9, och då är hela spelet uppdagadt, jag blir bete — ja kodilj till och med — jag tror jag blir tokig! — Och Carolina sen! — Hon har fått sin biljett, hon far dit, och jag skall inte kunna bevaka henne, — tusende fjärilar förfölja henne och hon är förlorad för mig Jag står emellan tvenne eldar, och blir bränd hvart jag vänder mig; jag står inte ut längre! Mitt hufvud! mitt arma hufvud! (*Faller i stolen, som står bredvid bordet.*) Jag måste skriva till

Ryttmästarn. Calle kan gå bort med biljetten
 Det är afgjort! *I det ögonblick han ämnar fatta pen-
 nan, blir han varse stöflorna, som stå på bordet; stan-
 nar som förstenad i gesten.* Ah! *(Flyger upp från
 stolen och stannar först midt på golfoet.)* Bort! Bort
 ifrån mig, ni hemska afbilder af mina händers verk!
 Förföljen mig icke längre, ni gröna orsaker till min för-
 tviflan! *(Gnuggar sig i ögonen.)* Ännu kvar! Bort,
 säger jag! — Jag ropar på hjälp! — — Calle! Lotta!
 Calle!

SJUNDE SCENEN.

Beckmark. Charlotte.

Charlotte.

Hvad är på färde? hvad står på?

Beckmark.

Ser du ingenting, Lotta lilla?

Charlotte.

Ingenting annat än dig.

Beckmark.

Nej, der! der!

Charlotte.

Nej ingenting.

Beckmark.

Än stöflorna då?

Charlotte.

Nej.

Beckmark. *(Slår sig med bägge händerna för pan-
 nan och sjunker tillsammans.)*

O Gud! jag ser smågubbar!

*(Charlotte begagnar sig af hans ögonblickliga medvets-
 löshet och borttager stöflorna samt kastar in dem i si-
 dorummet.)*

Beckmark. *(Efter en kort paus.)*

Älskade Charlotte, kan du förlåta den brottsligaste
 Skomakare på jorden?

Charlotte.

Hvad skall jag förlåta, söta Beckmark?

Beckmark.

En enda gång, det är santt, har jag varit nära
 att glömma, att jag ägde en sådan engel till hustru
 som du.

Charlotte.

Tala inte om det nu — det har varit på samma
 sätt med mig.

Beckmark.

Hvad säger du?

Charlotte.

Sanningen, min vän. — Hur vill du väl, att en
 ung, lillig hustru, öfverlemnad så ofta åt sig sjelf,
 slutligen skall finna behag vid att evigt sitta och kanta
 skor? Huru många minnen ifrån hennes fria tid skola
 inte uppstå i hennes inbillning? Ack Beckmark! Du
 vet inte hvartill allt ensamheten stundom kan leda?

Beckmark.

Du just förskräcker mig, söta Lotta.

Charlotte.

Och sedan, när man som flicka haft flera friare, så våga de inte återkomma första halfva året af ens äktenskap; men sedan Aek min Gud! vet du de blifva sedan djerfvare efterhängsnare

Beckmark. (*Ängsligt*)

Är det möjligt?

Charlotte.

Ja, och det som är än värre, de föra med sig i släpftåg ett helt tjog nya tillbedjare!

Beckmark.

Herre min Skapare! Ett helt tjog!

Charlotte.

Du skulle själf kunna få öfvertyga dig, om du bara ville.

Beckmark.

Det vill jag visst det, söta du. — Det vill jag visst det.

Charlotte.

Nå väl, hvad tycker du: jag har i dag nödgats gifva mitt samtycke till ett möte här hemma.

Beckmark.

Olyckliga! ett möte med en älskare?

Charlotte.

Ännu är han ingen älskare; men han kunde lätt bli det; ty ibland annat vill han nödvändigt, att jag skall följa med honom på maskraden i qväll, och du finner väl, att när man är så road af dans som jag är, så

Beckmark.

Så har du lofvat att följa med honom?

Charlotte.

Inte ännu. Han skulle få svar derom i afton. — Tyst, jag hör någon i trappan, det är säkert han.

Beckmark.

Jag mördar honom.

Charlotte.

För allt i verlden Beckmark, ställ inte till någon skandal, utan om du vill göra mig till viljes

Beckmark.

Aek, det vill jag visst det, söta du.

Charlotte.

Så gömmer du dig här någonstans och lyssnar till vårt samtal.

Beckmark.

I sängkammarn der till exempel. (*Pekar på sidorunnet*)

Charlotte.

Det är för långt bort.

Beckmark.

Hvar då?

Charlotte.

Under bordet der.

Beckmark.

Det der bordet! Hu! (*Afsides.*) Gud ske lof! jag ser inte stöflorna mera — jag måste således bli allt redigare och redigare!

Charlotte.

Jag skall ställa mig helt nära, så att du kan se och höra allting.

Beckmark.

Må göra då. — Men afskeda honom så fort som möjligt.

Charlotte.

Ja, det beror på dig. — Skynda dig nu — man kommer. (*Beckmark kryper under bordet. — Charlotte ställer sig nära bredvid.*)

Beckmark. (*Under bordet.*)

Det här är hårdt!

Charlotte. (*Afsides.*)

Men rättvist!

ÅTTONDE SCENEN.

Charlotte. Beckmark. Calle.

Calle. (*I dörren, talar utåt.*)

Ja, Gud bevars, Hr Andersson, jag skall allt säga till. (*Inkommer. — Han stannar förlägen.*) Kors, jag tror, att frun är ensamnen!

Charlotte.

Ja, som du ser, Calle!

Calle. (*Afsides.*)

Herre min Gud, hvad hon är vacker! Den satans Beckmarken, som knep bort henne för mig! (*Högt.*) Jag skulle säga till frun, att . . . (*Afsides.*) Nej, jag kan inte hålla mig längre. (*Högt, begynner att gråta.*) Herre Gud, Lotta! Hvarföre gick du stad och gifte dig?

Beckmark. (*Afsides.*)

Den tjuSpojken kallar henne för du. —

Charlotte.

Kära Calle, begynner du nu igen?

Beckmark. (*Afsides.*)

Begynner du nu igen? Det är således inte första gången.

Calle.

Nej, Lotta, jag skall sluta. — Det är kanske också sista gången jag får träffa dig så här allena, ty du

skall veta, att jag ger Beckmarken och hela herberget på båten -- ja -- jag ger mig till Lifgardet till häst.

Beckmark. (*Afsides.*)

Bravo! Så är jag åtminstone af med en!

Charlotte.

Är du tokig Calle?

Calle.

Nej Lotta -- Fru Beckmark skulle jag kanske säga. -- Alltsedan du gifte dig här jag varit som småkollrig; ja, många gånger har mörka tankar runnit mig i hågen, och Beckmarken kan taeka sin Gud, att vi aldrig träffats på tu man hand i skumrasket, för si, då hade jag knäckt honom

Beckmark. (*Afsides.*)

Herre Gud! Han skulle ha gjort sig olycklig för hennes skull!

Charlotte.

Har du verkligen älskat mig så innerligt, Calle?

Calle. (*Gråter.*)

Ja, fan i mig Lotta, har jag inte det! (*Fortfar att snyfta.*) Och aldrig skulle du ha sett en så trogen man som jag, och aldrig skulle jag ha gått ner till Lindvallskan, utan du skulle fått alla styfrar jag förtjent, och fast du inte kanske så hastigt blifvit mästarhusfru som nu, så har du likväl kunnat varit nöjd så

länge med din Calle Syl. Jag hade då åtminstone kunnat bli en bra gesäll, som nu inte mer kan hända, och en ärlig gesällhustru kan vara likaså bra som en dålig skomakarfru.

Beckmark. (*Afsides.*)

Hvad säger han?

Charlotte.

Hvad menar Calle med det?

Calle.

Åhjo, jag säger dålig, ty inte är Beckmarken just något att skryta med; ja, du får förlåta mig, Lotta, men så är det ändå, han har mycket om sig han, som man just inte kan tala om för dig, och du sjelf, du börjar att ta saken kallt, du tänker att en ä så god som en ann, och du, ja, det skär mig riktigt i hjertat -- du har allt dina fjärlar du också. --

Beckmark. (*Afsides, rycker Charlotte i klädningen.*)

Kör ut honom!

Calle.

Och innan jag nu tar afsked af dig för alltid, och ger mig till Lifgardet till häst, så har jag gett mig fan på, att jag skulle säga dig sanningen, inte för jag tycker synd om Beckmarken -- nej Gud bevars! -- han må gerna ha't; -- men nog tycker jag ändå (*gråter*) att du lite skulle bry dig om, för ditt eget bästa ser du, för det är som verkgesällen säger, att den

som gräver en grop åt en annan, faller sjelf lätt deruti. — Söta Lotta, gif Andersson på båten!

Charlotte. (*Förundrad.*)

Andersson?

Beckmark. (*Afsides.*)

Andersson! Hvad är det för en juvel?

Calle.

Ja gör det. — Far också inte på maskraden med honom i afton; ty då är du förlorad människa. Låt mig gå och säga återbud.

Beckmark. (*Afsides.*)

Jo, nu får man reda på't.

Calle.

Jojo, jag vet allt. Klockan half tio skulle han komma och henta dig. Han skall vara klädd i svart sattyg, som han hyrt i klädståndet härnere.

Beckmark. (*Rycker Charlotte i klädningen.*)

Charlotte! Charlotte! hvad får jag höra?

Charlotte. (*Till Beckmark.*)

Vänta! Vänta! Det blir väl mer! (*Till Calle.*) Du tycks vara väl underrättad.

Calle.

Åh, jag vet väl mera. (*Ser sig omkring, sakta.*) Beckmarken skall också dit.

Charlotte.

Nej, hvad säger Calle?

Beckmark. (*Afsides.*)

Hur fan har han fått tag i det?

(*Beckmark ligger kvar under bordet.*)

Calle.

Man tror mig vara dummare än jag är; men jag vet också, att en viss Mamsell Carolina, som allmänt kallas för Beckmarkens Carolina, är bjuden dit.

Beckmark. (*Afsides.*)

En så'n safe till pojke! (*Till Charlotte.*) Han narras — han narras Carolina — Charlotte ville jag säga — Charlotte, tro honom inte.

NIONDE SCENEN.

De förre. Ryttmästarn.

Ryttmästarn.

Nej, sötaste Fru Beckmark, derinne blir tråkigt i längden.

Calle. (*Afsides.*)

Hå kors för hela herberget! — Ryttmästarn var derinne.

Beckmark. (*Afsides.*)

Ännu en!

Charlotte.

Förlåt, att jag låtit er vänta!

Ryttmästarn.

Skadar inte, lilla Fru Beckmark; men säg mig, hvad menade ni med att ni kastade in stöflorna till mig?

Charlotte.

Tyst! Tyst!

Beckmark. (*Afsides.*)

Jag känner igen rösten.

Ryttmästarn.

Ah, jag förstår. — Vi skola således lura honom.

Beckmark. (*Afsides.*)

Det är mig de mena; men de ska vi bli tre om.

Charlotte.

Ja, jag har beslutat mig nu, jag far verkligen på maskraden.

Beckmark. (*Högt, tittar fram.*)

Nej, se det gör du inte! (*Bli'r varse Ryttmästarn — fat.*) Ni här!

Ryttmästarn.

Och ni der?

Calle.

Hå kors för hela herberget! Mästarn läg under bordet.

Beckmark. (*Kryper fram och reser sig upp. — Till Calle.*)

Ja, hvad tycker du väl?

Calle.

Jo, jag tycker, att mästarn var på sin plats nu.

Beckmark.

Packa sig genast bort sin väg och låt mig aldrig få se honom mera.

Calle.

Ja, det skall ni inte behöfva säga mig två gånger, för jag ger er och frun och hela herberget på båten, och går till Lifgardet till häst.

Ryttmästarn.

Ja, Hr Beckmark, han är nu verkligen enrolerad.

Beckmark.

Ja, lycka till med odägan! — Adjö med dig!

Calle. (*Sväljer ner tårarna.*)

Ja adjö då Hr Beckmark! — Adjö Lå... hätt... Fru... hu Beckmark skulle jag säga, och Gud bevare nådig Ryttmästarn. (*Går.*)

TIONDE SCENEN.

De förre, utom Calle.

Charlotte.

Stackars gosse! — Han höll bra mycket utaf mig.

Beckmark. (*Förargad.*)

Och det säger du åt mig?

Charlotte.

Ja, hvarför inte.

Beckmark. (*Förargad.*)

Hvarför inte — säger du? Du tänker drifva gäck med mig, lura mig, pudra mig, — — och ni, Hr Ryttmästare! hvad vill ni egentligen?

Ryttmästarn.

Jag! — Jag ville endast lemna er en biljett till maskraden i afton.

Beckmark.

Jag går inte på maskraden (*Åt Charlotte.*) och inte du heller.

Charlotte.

Nej min vän; ty jag åker.

Beckmark. (*Utom sig.*)

Hvad skulle du väl sätta på dig?

Charlotte.

Min kostym. — — —

Beckmark.

På fötterna? menar jag — på fötterna?

Charlotte.

Mina stöflor.

Beckmark.

Hvilka stöflor?

Charlotte.

De gröna.

Beckmark.

Jag har ju sålt dem, vet jag.

Charlotte.

Åt mig — jaha.

Beckmark.

Åhnej, åt en Grefvinna.

Charlotte.

Ja, den Grefvinnan var Fru Charlotte Beckmark. Låter det inte bra greffligt det, söta du?

Ryttmästarn.

Jojo, kära Beckmark, det äger allt sin riktighet. — Ni har sjelf tagit mått af er fru.

Charlotte.

Bakom gardinerna

Beckmark. (*Förbluffad.*)

Och du var hos Ryttmästarn? Nej, det är inte möjligt.

Charlotte.

Jo, lika så säkert, som att Carolina i Skoporten skall på maskraden i qväll.

Ryttmästarn.

Frun hörde hela er berättelse

Charlotte.

Du sa, att jag var för enfaldig, för dum att kunna bedraga dig. — Nå väl, Beckmark, hvad säger du nu?

Beckmark.

Att du är lika listig som alla de andra qvinnfolkna

Charlotte.

Nå väl, jag skall förlåta dig; — men med ett villkor

Beckmark.

Och det är?

Charlotte.

Att du följer med mig på maskraden i afton.

Beckmark. (*Står och funderar en stund — sedan sakta till Ryttmästarn i örat.*)

Hvad gjorde hon hos er, Hr Ryttmästare?

Ryttmästarn. (*Sakta och förtroligt i örat.*)

Det får ni veta på maskraden.

Beckmark. (*Till Charlotte.*)

Jag kommer med dig Lotta; men kom ihåg, att jag tänker ha ögonen öppna.

Charlotte. (*Inmarigt.*)

Tro inte, att jag tänker hålla igen mina heller.

Beckmark.

Sång N:o 5.

Mel. Af kapis sker ju allting &c.

Nå, så är jag då grundligen kurerad,
Men dertill så förbannadt surprenerad
Af, att se mig besegrad uti list
Af min hustru; — ja, det är sannt och visst
Att ett snedsprång man aldrig vågar taga,
Om ej hustrun det genast skall uppaga.
Så det varit och så det är ännu,
Till bevis tjenar Beckmark och hans Fru

Charlotte.

Om en man vill tyrann och svartsjuk vara,
 För att plåga sin hustru lilla bara,
 Blic han lurad beständigt, som man vet,
 Blott helt slätt genom hennes finlighet.
 Derfor männer, o tagen er till vara,
 Låten svartsjukan hån med vinden fara;
 Trohet finns dock hos oss — det sen j ju,
 Minnens Skomakarri endast och hans Fru.

Slut.

Elle Lindström

